

Kenneth MacLeish i Stephen Unwin, *Guia de les obres dramàtiques de Shakespeare*

Avui en dia, sobretot gràcies a Shakespeare, estem acostumats a la mescla de dos estils dramàtics dins d'una mateixa comèdia. Però en el seu moment, *Molt soroll* devia semblar una audàcia experimental, ja que combina dos gèneres en aparença irreconciliables, l'alta comèdia i el melodrama, atorgant a cadascun d'ells el seu llenguatge característic (prosa i vers) i saltant de l'un a l'altre, no només d'una escena a l'altra, sinó també d'un parlament a un altre, o d'una frase a la següent.

La distinció entre vers i prosa és fonamental a la comèdia. Abans de Shakespeare, el drama s'escribia gairebé exclusivament en vers. La prosa es reservava per als textos sagrats, la discussió erudita, el conte popular i les comunicacions tan (literalment) «prosaiques» com els documents legals: semblava impròpia de l'escena. En aquelles parts de *Molt soroll* protagonitzades per Claudio i Hero, Shakespeare utilitza la serietat del vers per caracteritzar tant els amants com els malvats que busquen la seva ruïna. En contrast, utilitza la prosa en personatges tan «ordinaris» com els vigilants i per la confrontació verbal —i això és decisiu— entre Beatrice i Benedicte. La contraposició d'estils i formes lingüístiques articula diferències psicològiques sense explicitar-les. Quan Claudio parla del seu amor en vers, la seva emoció sembla convencional i poc convincent; quan Benedicte explica el seu amor en prosa, no deixa dubtes sobre la fondària i «realitat» dels seus sentiments. L'estil ens dona la clau: el «romanç» (en el sentit medieval i sentimental) ha mort, ¡visca l'amor de veritat! [...]

La mescla de gèneres no ha agradat a tots els crítics; Shaw, per exemple, va dir de *Molt soroll* que era «un embolic impossible». Però la interacció entre gèneres és vital per a l'efecte de l'obra. La història de Claudio i Hero, tot i ser poc versemblant, és seriosa, està plena de dolor inequívoc i sense ironies, factors que proporcionen un context i un contrast als sentiments que manifesten Beatrice i Benedicte, apuntant a allò obscur i obsessiu que es troba sota la frivolitat d'aquests dos. Al mateix temps, l'alegria d'aquesta parella, la seva inconseqüència i el ball de paraules, tot i deixar intacta la força de la trama Hero/Claudio, rebaixen els seus disbarats i fan que sembli menys predestinada al fracàs.

Shakespeare aprofita la fertilitat de l'encreuament entre les dues accions reflectint sense cessar els mateixos successos o idees des de diferents punts de vista. [...] Hi ha dues parelles d'enamorats, dos malvats, dos vells aristòcrates, dues donzelles, dos cavallers espanyols (un noble, l'altre infame). Fins i tot els vigilants tenen paral·lelismes amb els personatges «principals», els jocs lingüístics de Cirereta reflecteixen les agudeses de Beatrice i Benedicte, Agràs és el mirall d'Antonio, el decrepit germà de Leonato, Cirereta i Agràs donarien la rèplica a personatges de «l'acció principal» com Conrado (confabulat amb Borachio) i Úrsula, la donzella d'Hero. [...]

La importància [de *Molt soroll per no res*] dins de la producció de l'autor deriva del fet que qui triomfa és la gent que parla la llengua que tots entenem i considerem pròpia. Representa un paper central en la desmitificació i democratització del llenguatge i dels comportaments, que és una part important —tot i que estranyament enaltida— de les fites artístiques de Shakespeare. Per al públic, està viva per la seva mescla de lleugeresa i ecos sentimentals, i perquè els seus personatges i intrigues són captivadors.